

NS uudistebülletään

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1162

22.06.2025 (136)

Hitler sõjas : Mis *tegelikult* juhtus ?

A.V. Schaerffenberg

9. osa

8. peatükk: Võit läänes

Filosoofia viib oma idee võidule ainult siis, kui ta ühendab oma ajastu ja rahva kõige julgemad ja energilisemad elemendid oma ridadesse ja paneb need võitlusorganisatsiooni kindlatesse vormidesse."

Adolf Hitler, *Mein Kampf*, 2. köide, V peatükk.

Wehrmachti väed olid Norras koristustöödel, kui 10. mail algas Hitler-von Mansteini läänepoolne pealetung. Saksa edasitung läbi Ardennide meeldis Hitlerile eriti hästi, sest see ei viinud madalate maade vahele. Vastupidiselt tavapärastele ajaloolastele ei olnud ta huvitatud välismaa kinnisvara kogumisest, vaid tahtis konflikti võimalikult kiiresti piirata ja lõpetada, et vältida selle laienemist. Oma sõjajuhistes, mis anti igale Wehrmachti komandörile läänerindel juba mitu kuud enne 1940. aasta kampaania algust välja, rõhutas füürer ikka ja jälle, et neutraalsete riikide rikkumisi ei tohi lubada. Oma kõige esimeses sõjajuhtimise direk-

tiivis märkis ta, et "Hollandi, Belgia, Luksemburgi ja Šveitsi poolt meile antud neutraalsustagatise tuleb hoolikalt järgida". Oma teises direktiivis käskis ta, et "Läänemere sissesõidud mineeritakse, ilma et see rikuks neutraalseid territoriaalveteid" (38, 41). Hiljem rõhutas ta Kriegsmarine'ile: "Kõigi neutraalsete riikide neutraalsust tuleb täielikult austada" ("Top Secret, Officer Only, C.-in-C., Navy, Berlin, 4. august 1939"). Need direktiivid olid ülisalajased sõjalised korraldused, mis avalikustati esimest korda kaua pärast sõja lõppu (1964. aastal).

Olles teravas vastuolus Hitleri hoolika austusega neutraalsete riikide suveräänsuse vastu võitluse äärealadel, kavatsesid liitlasvägede komandörid koos kindral Lord Gorti juhitud Briti ekspeditsioonivägedega ja kindral Fagalde'i juhitud Prantsuse XVI korpusega Belgia okupeerida vähemalt juba 24. oktoobril 1939. aastal. Niinimetatud Dyle'i plaan sai oma nime jõe järgi, kus Gorti armee kavatses Antwerpeni ees Belgia vägedega ühineda. See "isiklik ja salajane juhis" (Innes, 117) edastati Belgia ülemjuhatusale, kus selle ülemad toetasid kogu südamest oma riigi neutraalsuse rikkumist. Belgia kuninga Leopold III noogutusega muutis 14. novembril Prantsuse ülemjuhatus esindav kindral Georges "ajutise Dyle'i plaani lõplikuks korralduseks" (ibid.). Kui Hitler sai teada Belgia reetmisest, andis ta oma Wehrmachtile kohe käsu valmistuda Madalmaade hõivamiseks, enne kui need saavad ühineda Inglise-Prantsuse armeedega. Nende väikerahvaste demokraatlikud võimud lootsid liitlaste võidust kasu saada; täpsemalt uute territooriumide hõlpsast röövimisest Põhja-Saksamaa kulul, et majutada oma kasvavat rahvastikku.

Kui Inglismaa Norra vallutamiskatse oli nurjunud, tuli ka liitlaste teine oht Madalmaade kaudu mitte vähem põhjalikult tõrjuda. Sellest tulenevalt löid Luftwaffe lennukid 10. mail kell 0545 - vaid kaks tundi enne Briti ja Prantsuse vägede liikumist Madalamaadele - rünnakuid Belgia lennuväljadele.

Hitleri pealetungi kõige suuremaks takistuseks oli Belgia Eben Emael, kõige võimsam ja tehnoloogiliselt arenenum kindlustus maa peal. Sõjaväeringkondades peeti seda üldiselt "vallutamatuks" ja see ei olnud mitte ainult Liege'i kaitse, vaid kogu Lääne-kampaania võti. Juba selle olemasolu oli veennud peaaegu iga kindrali - nii sakslaste kui ka liitlaste -, et see kas murrab või tõkestab kõige raskema rünnaku, mis selle vastu suunatud. Eben Emaeli valitsev, maa-alune positsioon oli vallutamatu maavägedele, mis ei suutnud linnusest mööda minna, ja selle punkrid olid absoluutselt läbitungimatud ka kõige suuremate õhupommide ja isegi raskete suurtükiväepommide suhtes. See domineeris täielikult Hitleri pealetungi strateegilist sõlmpunkti, kus Maasi jõgi ja Alberti kanal ristuvad. Selle kanali lüüsid kontrollisid linnuse vaatlejad. Just Belgia kindlustuse olemasolu oli Saksa kindralstaabi strateegide poolt von Mansteini plaani vastu viidatud. Kindlasti ei saanud konventsionaalsed väed kunagi Eben Emaelist mööda pääseda.

Taas kord otsis füürer üles mehe, keda armee ülemjuhatus oli tema uuenduslike ideede tõttu tagaplaanile tõrjunud. Kindral Kurt Student uskus, et erakordset kaitset on võimalik üllatuslikult ja minimaalsete inimkaotustega vallutada, kui sõdurid maanduvad märkamatult purilennukitega. Hitler pidas Studentiga nõu ja nad töötasid välja üksikasjad Eben Emaeli vastu suunatud kellaajalise purilennukirünnaku jaoks. See kavandatud rünnak oli nii oluline, et juht lükkas kogu läänepoolse pealetungi edasi kuni selle kindluse vallutamiseni, millest sõltus tegelikult kogu kampaania.

7 500 meetri kõrgusel löid 39 DFS 230-dega vedavad Ju 52-d oma puulõhkepommid lahti ja pöördusid tagasi Saksa piiril, võimaldades purilennukitel - igauhes neist oli kaheksa raskelt relvastatud langevarjurit ja lõhkeseadeldiste ekspertiisi - maanduda Maasi jõe ja Alberti kanali sildade juures, sealhulgas Eben Emaeli juures, täielikus vaikuses. Maandumine oli laitmatu ja kaitsjatele täiesti märkamatu. Ehkki nad olid täiesti üllatunud, löid nad suure raevukuse ja osavusega tagasi. Kuid selleks ajaks, kui nad toibusid šokist, mis tekkis, kui nad seisis silmitsi saksa sõduritega nende võitmatu kindluse katuselt, olid langevarjurid välja löönud kaks 120 mm suurtükki ja üheksa 75 mm suurtükki, teisisõnu kogu kindluse peal asuva suurtükiväe. 24 tunni jooksul oli 700 eliitsõduri väidetavalt "vallutamatu" bastion langenud 70 purilennukiväelasele, kes kaotasid kuus hukkunut ja kakskümmend haavatut. Läbi selle maailma võimsaima linnuse langemisest jäänud tohutu lünga liitlaste kaitses tungis Wehrmachi pealetung Belgiasse.

Samal ajal vallutasid teised purjelaevaväed kiiresti Veldwezelti ja Vroenhaveni sillad, mille üle Saksa väed ründasid. Hitler, kindral Student ja tema langevarjurid saavutasid enneolematu sõjalise ime, mis oli kogu kampaania tähtsaim aktsioon ja üks suurimaid ja ainulaadsemaid võite sõjaajaloos. *The Marshall Cavendish Illustrated Encyclopedia of World War Two* (lk 141, I köide) sõnadega: "Ei olnud arvestatud Adolf Hitleri fantaasiarikkusega, kes oli isiklikult huvitatud Alberti kanali sildade üllatusliku vallutamise kavandamisest, hoolimata O.K.W. skeptilisusest."

Vaid nädalaga tõrjuti Briti ja Prantsuse armeed Belgiast välja. Eben Emaeli ootamatust kapitulatsioonist täiesti üllatunud liitlasarmeed komistasid tagasi, et varjuda teise kindluse taha, mida nad pidasid haavatamatuks - Maginot' joone taha. Sama Esimese maailmasõja mentaliteet, mis domineeris Saksa kindralstaabis, kiivistas Prantsuse strateegia. Kuid füürer vaatas nende aegunud konventsioonidest kaugemale. Koos von Mansteiniga välja töötatud plaani kohaselt pühkis tema Luftwaffe taeva vaenlase lennukitest, pommitades samal ajal liitlaste maavägesid, mida panzerid samaaegselt räsisisid, seejärel lõhkus liikuv suurtükivägi ja lihvis jalavägi. Natsionaalsotsialistliku koostöö vaim oli kõik need erinevad

lahinguelemendid suurepäraselt koordineerinud kiireks, alati edasi liikuvaks, pidevaks välksõjaks, mis hoidis ülekaalus oleva vaenlase tasakaalust väljas.

Kõikjal, kus prantslased või britid üritasid vastu panna, said nad löögi, mille järel sakslased kiirustasid edasi järgmise sihtmärgi juurde, andmata vaenlasele aega hingata, rääkimata vastusest. Selle taktika kiirus ja metsikus ajasid liitlasvägede väed peagi närvi. 20. maiks, vaid kümme päeva pärast pealetungi algust, olid Prantsuse ja Briti maaväed jagunenud kaheks. Võitlus oli pöördunud. Nende auks, kui sõda hakkas nende vastu minema, püüdsid nad vapralt taastada kaotatud initsiatiivi, improviseerides võimsa vastupealetungi 7. panzerdiviisi vastu, mis oli oma varude otsa jõudnud, tungides kuni Cambrai'sse. Liitlaste komandörid mõistsid panzerite ebakindlat positsiooni ja mõtlesid kiiresti ning lasksid välja kaks värsket Briti ja Prantsuse tankipataljoni, mis ületasid tõsiselt laskemoona nappinud sakslaste arvu ja ähvardasid neid hävitamisega. Arras'i lähedal üllatasid Prantsuse Char B tankid Saksa soomukid lähivõitlusel, hävitades Panzer Mark IV, kolm Wehrmachti ainukest rasket tanki, lähivõitlusel.

Liitlaste löök oleks võinud õnnestuda, kui 7. pantserite väeosa ei oleks juhtinud mees, kes hiljem Põhja-Aafrikas tuntuks sai - kindral Erwin Rommel. Ta korraldas taganemise. Kui prantslased rõõmsalt järgnesid, pööras ta äkki oma soomukid nende kallale, veristas ja peatas nende edasilikumise ning ajas seejärel ehmunud britid laiali, kes eeldasid, et ta evakueerib Cambrai'd. Kui ühte tema kolonni pidurdasid ühes külas kakskümmend prantsuse rasketanki, käskis ta ühe Panzer IV-ga üllatada vaenlase tagala. Selle meeskond tormas vaenlase poole, tulistades raevukalt oma 75-mm suurtükiga otsetulest, löödi umbes kahekümne minutiga välja 14 suurt Char B-d ja sundis ülejäänud tankid alistuma. Mitte kordagi kogu kampaania jooksul ei olnud liitlased saavutanud midagi nii suurejoonelist. Kuigi iga tema panzer seisis vastamisi viie vaenlasega, tegeles Rommel liitlastega piisavalt kaua, et saabuda Stuka sukeldumispommitajad, mis lükkasid kõik Prantsuse ja Inglise tankid maastikul maatasa.

Järgmisel päeval, 21. mail, suundus Saksa pealetung põhja poole, Boulogne'i ja Calais' sadamate suunas, et katkestada igasugune edasine abi Suurbritanniast. B.E.F.-i sõdurid haarasid selle tähtsusest kinni ja korraldasid meeletu kaitse, mis kestis viis päeva intensiivse tulistamise ja õhurünnakute all. Nende elutähtsate sadamalinna langemisega alustasid liitlased järjekordset arvuliselt ülekaalukat vastupealetungi, millesse olid kaasatud Briti väed ja põhjast liikuv Prantsuse Esimene armee, samal ajal kui Prantsuse Seitsmes ja Kümnes armee ründasid lõunast; nende vahele jäi suurem osa Saksa soomustehnikast. Täiendavad R.A.F. *Spitfire*'id ja *Hurricane*'id lendasid oma Inglise baasidest sisse, et anda katet Prantsuse Dewoitines, Blochide ja Morane-Saulniers'idega. Samal ajal, kui Messerschmitid nendega kõrgel taevas segaduses olid, purustasid Stuka sukeldumispommitajad

Prantsuse-Briti vastulöögi, mida purustas veelgi rasketükivägi, seejärel andis jalavägi *riigipöörde*. Prantsuse-Britide taganemine jätkus; seekord oli see pea ees Pariisi poole suunduv taganemine.

Kuid liitlaste asi ei olnud veel kaotatud. Mitmed Prantsuse armeed olid veel terved koos kogu oma laskemoona ja varustusega, samas kui panzerite tugevus oli pärast kahte nädalat kestnud lakkamatut rasket sõitu ja võitlust langenud 30%-ni. Kindral Maxime Weygand, kes juhtis kõiki liitlasvägede vägesid, oli alustamas täielikku rünnakut Cambrai tagasivõtmiseks, kus nõrk saksa kaitse ei pidanud vastu pidama liitlaste kaheksa vastu suunatud diviisi. Operatsiooni õnnestumiseks oli aga hädavajalik Briti maavägede, eriti tankide abi ja eelkõige RAFi toetus. Weygand'i rünnak töötas edu ja oli tegelikult juba käimas, kui britid tema üllatuseks pöörasid saba ja põgenesid Dunkerque'ile. Kindral Lord Gort, kes juhtis B.E.F-i, oli saanud uuel peaministrilt Winston S. Churchillilt isikliku käsu jätta oma Prantsuse ja Belgia liitlased lahinguväljal maha, ilma neid teavitamata. Weygandi pealetung kukkus kokku ja Prantsusmaa saatus oli pitseritega määratud. Churchill mõistis kuningas Leopoldi valjuhäälselt hukka kui "reeturi", kuigi monarh teavitas teda viis päeva enne Belgia kapituleerumist; see oli viis päeva rohkem aega, kui britid andsid oma mandriliitlastele.

5. juunil algas Wehrmachti operatsioon ülejäänud liitlasvägede vastu lõunas. Juba järgmisel päeval murdsid Saksa väed läbi Somme'i alamjooksu, jõudes Aisne'i jõeni, ja varsti pärast seda purustasid nad Prantsuse kümnenda armee (kellele sakslased avaldasid erilist austust nende lootusetu vapruse eest pärast vaherahu sõlmimist) kindlameelsete sõdurite ees. Nendega ühinesid Briti 51. Highland'i diviisi jalaväelased, kes Dunkerque'ile suunduvatest kaaslastest ära lõigatuna põgenesid St. Valery'sse, lootuses, et neid evakueeritakse samamoodi. Nad ei olnud nii õnnelikud ja andsid end 12. juunil alla. Mõned päevad enne neid katastroofilisi sündmusi tunglesid Dunkerque'i randadel lord Gorti õnnetud sõdurid - 220 000 neist koos 120 000 prantslase ja belglastega. Panzerid jooksid üles kaljudele, mis vaatasid üle liival kükitavate demoraliseeritud liitlaste poole.

Saksa väejuhid kavatsesid esitada neile ultimaatumi, millest nad ei saanud keelduda - kas alistuda või hävitada -, kui liidri käsk andis oma vägedele korralduse mitte tulistada, et liitlased saaksid evakueeruda. Iga mees Wehrmachtis oli hämmastunud uskumatusest. Nagu ta neli aastat hiljem Belgia SS-juhile Leon Degrelle seletas, lasi Hitler britid Dunkerque'is minema, sest tol ajal hellitas ta veel lootust nende sõprusele ja koostööle: "Sundides kas nende kapituleerumist või hävitamist, ei oleks nad kunagi olnud võimelised läbirääkimisi pidama." Kui Briti võimud ja rahvas ise nad koju laseksid, mõistaksid tema žesti õigesti selle eest, mis see oli: siiras samm võitluste lõpetamise ja leppimise alguse suunas.

Selle asemel pöörasid Churchill ja tema propagandistid Hitleri uskumatu pak-

kumise, mis oli ajalooliselt ainulaadne oma suuremeelsuse poolest, ümber. Tema rahukatset kujutati lüüasaamisena, mille põhjustas tema suutmatus purustada inglise sõdurid isegi keset nende taganemist. Nii kangestus Briti moraal kodus, sest sakslasi kujutati pettunute ja löödutena. Pettunud britid ei saanud kunagi teada, et nende pojad, abikaasad, isad ja vennad olid päästetud mitte Kanalit ületava jahtide provisorilise flotilli abil, vaid tänu sellele, et füürer keeldus veel rohkem aarialaste verd valama juutide provotseeritud sõjas.

Niinimetatud "Dunkerque'i ime" oli täielikult Adolf Hitleri töö. Kuigi tema žest võis olla kõrgelt mõtlev, läks see Londoni ametivõimude jaoks täielikult raisku. Rohkem kui pool miljonit vaenlase sõdurit, keda ta 1940. aastal säästis, ei väärtustanud seda, mida ta nende heaks oli teinud, tänu Churchilli jt. osavale propagandale. Nad tulid paari järgmise aasta jooksul tagasi, kuid mitte sõpradena, keda ta lootis neist teha, vaid kättemaksuhimuliste tapjatena. Parem oleks ta tapnud igaühe neist viimase inimeseni maha, kui püüdnud neid koju saata kui oma hea tahte saadikuid, mida nad ei suutnud mõista.

Igal juhul ei oleks selline hävitamine olnud vajalik. Kui lord Gort ja tema B.E.F. oleksid saanud võimaluse auväärselt alistuda täiesti lootusetus olukorras, millega nad Dunkerque'i randades silmitsi seisis, oleksid nad olnud sunnitud relvad maha panema, nagu nende 51. Highland'i diviisi kaaslased pidid tegema sarnases olukorras St. Valery's. Inglismaa juhtiv sõjaajaloolane Sir Basil Liddell Hart ütles Dunkerque'i kohta: "Mitte kunagi ei olnud suurt katastroofi võimalik paremini ära hoida" (Walsh, 42). Kuigi Churchill läks avalikult eitama, väänates häbiväärse Dunkerque'ist lahkumise Briti triumfiks, kirjeldas ta seda eraviisiliselt kui "kolossaalset sõjalist katastroofi" (ibid, 43). Kindral Ironside, keiserliku kindralstaabi ülem, tunnistas Anthony Edenile: "See on Briti impeeriumi lõpp" (ibid.).

Vähem kui kaks nädalat pärast seda, kui viimane Tommy oli koju sõitnud, sisenesid Saksa väed Pariisi. Nagu varem Varssavis juhtus, põgenesid sõja väljakuulutamise eest vastutavad poliitikud, jättes oma rahva kaotusseisu. Philippe Petain, auväärne Esimese maailmasõja kangelane ja kindral, moodustas uue valitsuse, mis nõustus 25. juunil vaherahuga. Petain oli tark valik, sest Führer austas teda; seega olid kapitulatsioonitingimused leebed, nagu näitas Hitleri suuremeelne suhtumine Prantsuse laevastikku. Nagu isegi Time-Life'i raamatu (*The Luftwaffe*, lk 44) vaenulikud autorid pidid tunnistama: "Need kaks kampaaniat -- Skandinaavias ja kuu aega hiljem üle Lääne-Euroopa tasandike -- olid ühed tänapäeva hiilgavaimad sõjalised operatsioonid." Kui nii, siis oli nende edu ülekaalukalt Adolf Hitleri ja tema loodud natsionaalsotsialistliku riigi kujutlusvõimele võlgu. Ükski teine rahvas ajaloos, kes oli vähemuses ja sageli isegi tehnoloogiliselt ülekaalus, ei oleks suutnud nii lühikese aja jooksul nii võimsaid vastaseid põhjalikult võita. Midagi võrreldavat ei olnud varem juhtunud.

Läänekampaania võideti liidri julguse ja taibuga, mis väljendus peamiselt tema SS-meeste kaudu, kelle otsustavaid saavutusi lahingutegevuses vältisid Saksa kindralstaabi aristokraatlikud snobid. Ometi hõivasid *Leibstandarte Adolf Hitleri* (Adolf Hitleri ihukaitse) väed Hollandi strateegilised kanalid enne nende õhkimist, mis tegi *välksõja* võimalikuks. Nad vallutasid Rotterdami kolme päevaga ja juhtisid kogu pealetungi, tungides 24 tunni jooksul 120 miili läbi Prantsuse territooriumi. Pärast Somme'i vallutamist väkkiirelt, lõhkus SS *Totenkopf* ("Surmapea") rügement tee Pariisi. Suures osas tänu nende võrratule sõdurlikkusele purustas noor aaria mehevaimustik Prantsusmaa lahinguväljadel juudi demokraatia vana maailma. Liitlased -- kõik nende võitlevad mehed ja tehasetöölised -- olid olnud juudi agendade haletsusväärset dubleerijad, millel polnud midagi pistmist "Poola päästmise", "neutraalsete riikide kaitsmise" või "natside maailmavallutuse peatamisega Prantsusmaal". Need olid läbinähtavalt ilmselged šibboletid, mis olid emotsionaalselt konstrueeritud paganlikuks tarbimiseks.

Hooviajaloolaste ja meediapropagandistide poolt ikka veel "tragöödiana" kujutatud Hitleri edu oli tegelikult natsionaalsotsialistliku organisatsiooni ja ülekaaluka võitlusvõime võidukäik üle juutide juhitud riikide petetud käsilaste ja ideoloogiliste päkapikkude, kes kavatsesid rassilist enesetappu sooritada, võidukäik. Läänekampaania näitas, et rassiteadlik, ainult aaria päritolu võitlejate rühm võib võita arvuliselt ülekaalukat, rassiliselt segunenud vaenlast, nagu britid, prantslased ja hollandlased koos oma värviliste koloniaalvägedega Indiast, Senegalist ja Indoneesiast.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION
November 1936 Erschienen 1975 26. April 2017 v.2.0

Der Kampf geht weiter !

Sieging Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung wieder da! Sie ist jetzt in der Hochzeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!
Ideologie von Massenmord, Vertreibung, Völkermord und Verleumdung haben nicht ausgeblüht, das Kino der genozide über unsere hell gefärbten Flächen. Adolf Hitler ist zurück!

Alle Nationalsozialisten sind sonntags arbeitslos. Völkern- und Rassenbewusstsein schaltet sich ab. Schlägt ein Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völkern.
Die Bewegung ist zwar stiller geworden, aber die Größe des historischen Völkern ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.
Der verantwortliche Gegner ist nicht dabei, das Volkstum – gegen alle weißen Völkern (V) – zu beugen. Seine Mittel sind Erweichung, Überforderung und Rassenverwirrung.
Ob "Nazi" oder "Nazi", ob in Wahlkampf oder im Streikkampf, ob im Propagandakampf bewaffnet oder auf einem Schulhof mit einem Ar. Jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!
Hail Hitler!
Gottfried Luch

TROTZ VERBOT NICHT TOT !

NS uudistebulletään
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (132)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Eesti keel
Prickšējais ziņojums
Intervija ar Molliju
Trešā daļa

NSK: Paldies par interviju. Turpināt laiks strādāt. Uzmanību mūsu!

Jāizieties brīvi un pārvienojiet sapņiem dāmas nozīmuma vārds.

Mollija: Paldies, draugs! Bija jānir pama sniegt šo interviju. Lūdz, atstāt man tīmekļa adresi, kad tā būs publicēta, un es pārvienoju jūsu tīmekļa vietni šeit ar interviju. Lūdziet man tātad teikt manu baidīties visu pasaulē rekonstruēt. Dažreiz mūsu cips ir vingls apskāt. Bet nezinašajiem tiešām! Ar jūsu palīdzību mūsu skaits pieaug ar katru dienu. Palīdziet mums cizdāt patiesību, jo katrs vārds ir kā bulva. Tāpēc un ziedu āķēdīs vāp mēdām. Mūsu senatēdās ir kļūst parak palīdzēdām, un šī pārmēdīgā palīdzēdām būv vāp gals. Katra prēdīgā, prēdīgā un jautā lūdz, ko dāra

 the NEW ORDER
Number 176/179 Founded 1975 April 26, 2017 v.2.0

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.
Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defamation have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.
All National Socialists and other racially-aware countriesmen and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.
The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.
The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and miscegenation.
Whether "Nazi" or "Ghaz", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or as a battlefield of a different kind: every National Socialist must do his duty!
Hail Hitler!
Gottfried Luch

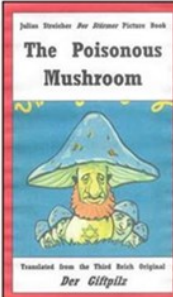

TROTZ VERBOT NICHT TOT !

NSDAP/AO on maailma suurim
Natsionaalsotsialistliku propaganda tarnija!
Trükitud ja võrgus ilmuvad perioodilised väljaanded paljudes keeltes
Sajad raamatud paljudes keeltes
Sajad veebisaidid paljudes keeltes

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

SS Defender against Bolshevism
by Reichführer SS Heinrich Himmler
FOR-DANMARK! MOD BOLCHEVISMEN!
Translated from the SS Original

The Poisonous Mushroom
by Julius Streicher, Der Stürmer Picture Book
Der Giftpilz
Translated from the Third Reich Original

Hitler in Italy
by Heinrich Hoffmann
HITLER in ITALIEN
English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
The Sins of High Finance
IBORSE!

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild
English - German / Deutsch - English

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!